Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غربت مزل (ناول)

(ناچاري انسان لاس تړلی کړي؛ زموږ پښتني ټولنه کې د زړه خبره هم نه شو کولی، چې «چا سره مینه لرم؟» که څوک پرې خبر شي، نو د لحد خاورې پرې مړې کوي، د ژوند برخه مو دا ده، چې غربت پر قسمت ملنډې وهي.)

لیکواله:
عزیزه شریفي

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

...........کتاب پېژندنه:..

د ناول نوم: **د غربت مزل**

لیکواله: **عزیزه شریفي**

کمپوز او اېډېټ: **عبدالوهاب مومند**

اړیکه: What's app: 0749043834

ایمیل: wahabmomand90@gmail.com

خپرندوی: **انلاین کتابتون**

کال: **۱۴۰۱ل**

کچه: **رقعي**

....

د کتاب حقوق خوندي دي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ:

خپلې درنې کورنۍ او خوږو دوستانو ته چې تل يې هڅولې يم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يادښت:

دا مې د ناول ليکلو لومړۍ هڅه ده، حتمن خاميانې به لري، په دې هيله چې راته په ګوته يې کړئ!

په خورا درنښت

(c) ketabton.com: The Digital Library

*** پیل ***

لمر خپله سترګه نوې پرانیستې وه.

هرې خواته نرۍ سرې د لمر وړانګې خورې وې.

سهار چای ته ناسته وم.

دروازه ټک ټک شوه، شاو خوا مې نظر تېر کړ.

هېڅوک نه تر سترګو کېدل، زړه مې ټکان وخوړه.

یا الله! خیر مې وویل او له ځایه پاڅېدم.

لاس کې نیولې ډوډۍ مې پر دسترخوان کېښوه.

دروازې خواته لاړم، ګورم چې؛ دوه انجونې ګراج کې ولاړې دي.

یوه له قده ټیټه غنمرنګې او بله نرۍ په ونه لوړه سپینه نجلۍ ولاړه وه.

نژدې ورغلم سلام او کلام نه وروسته یې وویلې:

ـ ددې خواکې کور خلک چېرته تللي دي؟

ورته مې وویل:

ـ دوی نور دلته نه اوسېږي، کابل ته یې ګډه تللې ده.

حیرانه شوه او د سترګو نه یې اوښکې روانې شوې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان یې بی وسه احساس کولو، دېوال ته یې ډډه ولګوله.

دا حالت ما ته هم د زغم نه بهر وو.

سترګی مې رډې کړې چې اخر خبره څه ده؟

په وولي مې ورته لاس کېښود او اوښکې مې ورته پاکې کړې.

ورته مې وویلې:

ـ ولې خورې؟ ستا په نازکه او ګلابي څېره ژړا هېڅ ښه نه ښکاري او نه هم ژړا ته پیدا شوې یې، په غریو کې یې وویل:

ـ زما زړه مات شوی دی.

زما د نمبر غوښتنه یې وکړه.

ما هم بغیر د سوچ ورته ژر ورکړ، ځکه ددې معصومې څېرې او ژړا را باندې تاثیر کړی و.

ویل یې:

ـ اوس خبرې نه شم کولی، بیګاه ته درته زنګ وهم.

ـ ارامه اوسه اوبه وڅښه، هېڅ خبره نه ده، زه دې خدمت کې یم.

بیګاه ته مو مېلمانه راغلل، هغوی سره مصروفه شوم.

موبایل ته مې هېڅ پام نه و، سهار چې پاسیدم، نو د موبایل په سکرین یوې نا اشنا نمبر نه دوه زنګونه راغلي ول.

ژر مې ورته زنګ وواهه، خو نمبر بند و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه ورځې تېرې شوې.

ماسپښین ناسته وم، چای مې څښه، چې بیا هم د هماغه نا اشنا نمبر نه زنګ راغلو.

اوکې مې کړ، هغې خوانه ښځینه غږ را تر غوږ شو، ژر مې ورته وویل:

ـ عالیې خورې څنګه یې؟ اوس دې حالت څنګه دی؟

له درده ډک حوصلې یې وکړل، زیاته یې کړه:

ـ اه! خورې څه درته ووایم، چې څنګه به یم؟ بیخې ښه نه یم.

ـ ولې داسې خبرې کوې، اخر کیسه څه ده، چې ته داسې ناهیلې یې؟

ویل یې:

ـ ښه غوږ شه!

ژر مې موبایل لوډسپیکر کړ او لیپټاپ مې را واخیست.

ومې ویل:

ـ اورم عالیې!

((دا چې زه کور کې کشره او نازولې وم، نو بهر کار به ما کولو لکه ترکاري راوړل او نور...

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه خور مې وه، چې تل به یې موبایل یا ام پي تري خرابه وه.

زه به یې لېږلم چې دا باید یو موبایل جوړونکې یا په اصطلاح مستري ته یوسم.

یو دوکان ته به تللم چې جوړه یې کړي.

اوونۍ کې یو ځل به حتماً ورتللم، ځکه خور مې ټول کباړ را ټول کړي و، تل به خراب و.

زما هم خوښېده چې لاړه شم، ځکه هغه دوکاندار مې په سترګو ښه لګېده.

صرف بهانه به مې لټوله چې ور شم.

که ام پي تري به مې ور وړه، نو بیا به دوه درې ځلې ورتللم، چې جوړ شوی او که نه؟

دا چې زموږ چوک کې همدا یو دوکان و، نو خامخا بیرو بار به پرې زیات و.

***

سبا ورځ باندې د ژمي ښایسته مازیګر و، د لمر ژېړه سترګه هم رڼه ښکارېده.

یخ شمال لګېدو، خور مې وویل:

ـ عالیه لاړه شه! دا ام پي تري واخله او نژدې دوکان ته یې یوسه چې خرابه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اول خو مې ډېرې بهانې وکړې چې يخنې ده او مکتب نه هم ستړې راغلې يم، هسې مې په عذابوله چې غوسه شي.

خو مورجانې مې وويل:

ـ هله! لورې لاړه شه، خور دې مه په عذابوه.

مجبوره وم چې لاړه شم.

لاړم په دوکان کې ډېر رش و، غاړې ته ودرېدم.

چې خلک کم شي، بيا به ورننوځم.

دوکاندار نه ښکارېده، بيرو بار کې پټ و.

کله چې خلک کم شو، نو دوکان ته ننوتم.

گورم چې يو غنمرنگه هلک او جذابه څېره يې لرله، ناست و.

سر يې ټيټ و، ويې ويل:

ـ څه غواړې؟

زه چې ددې ښايست ته حيرانه وم.

غوږونه مې درانه شوي و، په خيالي نړۍ کې مې قدمونه وهل، زړه مې بې واره درزېدو.

يوې خوانه د ژمي مازيگر ښايسته عاشقانه هوا بيخي يې تاثير لاندې راوستې وم.

سر يې پورته کړ، د غټې او منځنۍ گوتې نه يې ټق وکاږه، ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ هې اورې! څه غواړې؟

ژبه مې ونښته.

ـ دا امىم پې ترې خرابه ده.

په خندا يې وويلې:

ـ په دې کې د سوچ څه و؟ راکړه! چې جوړه يې کړم.

ژر مې ورته په مېز کېښوده.

زه ډېره بې جرائته او ارامه وم، نور مې هېڅ نه شو ويلې.

لږه خندنۍ شوم، سر مې ټيټ کړ.

ويل يې:

ـ ځه! خير دی، که ضروري مو پکار نه وي، سبا ورپسې راشئ، ان شاءالله! جوړه شوي به وي.

چا يې خبرې ور پرې کړې.

ـ وه منصوره که دې اغلې سره دې کار خلاص شوی وي، نو دلته راشه.

هغه لاړه، زه هم کور خوا روانه شوم، ماښام شو، نرۍ نرۍ باران ورېده.

د خاورې بوی هرې خواته خپور و، زخمي زړونه يې تازه کول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

باران مې ډېر خوښېده، تل به ورته درېدم، ښه احساس يې را ښنه، مستۍ به مې ور سره زياته شوه.

تل به مې رسمان بازي د ميده باران لاندې کوله.

د خاله او ماما لورگانې به هم راسره وې، سخت به يې خوند کولو.

شور به مو جوړ کړی وو.

مورجانې به مې ځو ځلي غږ را باندې کولو:

ـ بس کړئ، ناروغې به شئ.

خو موږ به دومره په لوبه کې گرم راغلي وو چې د چا اواز به مو نه اورېده.

نو نن هم د تل په څېر ورته لږه ودرېدم.

ملگرې مې نه وې، تاوه را تاوه شوم، لمده شوم، مور مې غږ کړ:

ـ وه جلۍ راشه چې ناروغه به شې.

په منډه راغلم چې کالي مې بدل کړم.

په تخت کې پرېوتم، مازيگرى صحنه مې نه هېرېده.

يو عجيب احساس راته پيدا شو، لکه نوې چې زېږېدلی اوسم.

هغه بادامي سترگې چې مسکا پکې ځلا کوله، زما په ذهن کې د يو ثبت شوي فلم په شان تېرېده را تېرېده.

په همدې فکرونو کې ويده شوې وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کمپله مې له مخ نه لرې کړه، اسمان ځای ځای وریځ و.

سترګو مې برېښن وکړ، زر مې مخ بېرته په کمپله پټ کړ.

ته به وایې، چې نوې پېغله تنکي زلمي نه مخ پټ کړي.

په خندا شوم، عجیبه احساس را سره مل و.

شیبه وروسته پاڅېدم، ځان مې تیار کړ، مکتب ته لاړم.

بې علته خوشحاله وم، همزولو په عذابولم چې څه خبره ده؟

ومې ویلې:

ـ هېڅ هم نه، یوازې ناستی خوند راکولو.

خو چا یواځې نه پرېښودم.

ور خطا وم چې کله به یې ګورم او د زړه باغ به مې پرې ګلو ګلزار شي.

مکتب رخصت شو، دوه انجونې چې زموږ ګاونډیانې وې، یو ځای کور ته لاړو.

ګورم چې مېلمانه مو راغلي وو.

خپلې کوټې ته لاړم، د مکتب کالي او ټیکری مې بدل کړ.

کتابونه مې هم الماری کې کېښودل.

خاله لورګانې مې راغلې وې، زما نژدې دوستانې وې.

ویلې یې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ عالیه! نن به موږ سره چکر ته ځې.

حیرانه شوم چې په څه بهانه به له دوی نه ځان خلاصوم.

ومې ویل:

ـ سر مې درد کوي، نه شم تللې.

په خندا یې وویل:

ـ اوس نه ځو، د سر درد درمل وخوره، مازیگر پورې به ښه شې.

مجبوره وم چې لاړه شم بله لاره نه وه.

مازیگر شو، د زړه درزا مې زیاته شوه.

یو خوانه د منصور لیدو ته بې قراره وم او له بلې خوا د چکر غم مې په سر پروت و.

درونتې ځوانانو پارک ته لاړو.

ښه منظره یې لرله، ساعت مو تېر شو، ماښام ناوخته کور ته راغلو.

ماما مې هم موږ سره تللی و.

بېلابېل ځایونه یې موږ ته وښوده، واقعاً افغانستان هم ډېر ښایسته ځایونه د چکر وهلو لپاره لري.

خو کاش چې دا جگړې نه وای، هېڅوک به مجبور نه و، چې هېواد نه بهر خپلې پیسې مصرف کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سترګیا په وجه شپې وخته ویده شوم، ځکه پیاده مزلونه مې کړي وو.))

نور یې خدای په امانې وکړه، موبایل بند شو.

نمبر مې ثبت کړ، زه هم پاڅېدم چې مازیګر لمونځ وکړم.

دوه ورځې تېرې شوې، مګر عالیه زنګ ونه وهلو، دا چې زه هم ددې کیسې ته په تلوسه کې وم.

نو ما ورته زنګ ووهلو.

کله یې چې موبایل اوکې کړ، غږ یې لږ خراب و.

ومې ویل:

ـ خورې ناروغه یې؟

ـ هو!

خبره مې ور پرې کړه:

ـ که خبرې نه شې کولی، بل وخت به راته کېسه وکړې.

په خندا یې وویل:

ـ نه نو دومره هم ناروغه نه یم، غوږ شه!

((یوه ورځ بعد ام پي ترې پسې ورغلم، کله چې ورسېدم نو ګورم چې جوړه کړې یې وه.

منصور وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ اغلې! پرون ولې نه وې راغلې؟ ما په هماغه ورځ ام پې ترې جوړه کړې وه.

ـ لږ کار مې لرلو، را يې کړه چې ځم.

ـ دا ام پې ترې دې واخله او دا خط هممم...

زه حيرانه شوم، په لړزېدلي لاسونو مې ترې خط را واخيست.

ژر مې ټيکري کې پټ کړ چې څوک يې ونه ګوري.

کور ته لاړم، خپلې کوټې دروازه مې خلاصه کړه، په توشک کېناستم.

سوچ مې کولو چې دا اوس ولولم او که څيرې يې کړم؟

اخر مې هم د خط لوستلو باندې فيصله وکړه.

د خط په لوستل مې پيل وکړو، متن په دا ډول و:

« اسلام عليکم! الله تعالی دې وکړي چې روغه او جوړه اوسې.

ستا نوم خو مې نه دی زده، چې څه به وي؟

په اول ځل ليدو دې زما زړه رنځور کړی دی.

ښکلا دې ساری نه لري، رب په څومره هنر جوړه کړې يې.

دا پنځه مياشتې وشوې، چې ما به ستا د راتګ لپاره ګوتې شمارلې.

دا دوه شپې ستا ليدو نه وروسته مې هيڅ خوب نه دی کړی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا مسکا او په ځير ځير کتل مې سترګو مخکې تېرېدل، بيا يې دا بيت ليکلی و:

ستا محبت کې ما څه بل شان ليونتوب کړی دی
نه مې دمه کړې ده، نه مې چرته خوب کړی دی

ليکلی يې و، که ستا زړه کې هم څه وي، نو ماته زنګ ووهه او که نه نو خط لرې وغورځوه»

خپله شمېره يې د کاغذ په وروستۍ برخه کې ليکلې وه.

حيرانه وم چې څه وکړم، فکرونو کې لاهو شوم.

چې څنګه يو کس د بل په زړه پوهېدلی شي.

دا وخت ما له خدايه غوښتلو، چې يو ځل هم که کېږي، نو ورسره خبرې وکړم.

موبايل مې نه لره، خو بيا هم خوشحاله وم.

خور مې راغله، ويل يې څه کوې؟

ـ ورته مې وويل، درس وايم، امتحانونه نژدې دي.

بايد ښې نومرې ترلاسه کړم، چې پلار جان را سره د موبايل وعده کړې ده.

خور مې وخندل، ويې ويل:

ـ ښه سمه ده نو...

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ولاکه به ملا شي

ناست کتابو ته یادوې شینکي خالونه

په خندا مې وویل:

ـ نه خورې داسې خبره نه ده، نه! گورې چې کتاب مې مخکې دی.

ـ هغه دې هم سرچپه نیولی.

ډېرې خجالتۍ نه زه هم په خندا شوم، ژر مې کتاب راسته کړ.

درس خو نه ویل کېده.

زما زړه نور یو چا پسې رنځور شوی و.

په همدې کې یوه اوونۍ تېره شوه، زړه سره مې په بحثونو کې بوخته وم.

چې زنگ ووهم او که نه؟

جرئت ته مې سا ورکړه، د شپې ناوخته مې د پلار موبایل نه ورته زنگ ووهلو.

منصور وویل:

ـ هلو! څوک یې؟

ـ ولې خبرې نه کوې؟

موبایل مې بند کړ، هغه پوه شو، چې دا هماغه نجلۍ ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژر يې بيا زنګ ووهلو، په لړزانده لاسونو مې اوکې کړ، هغې خوانه د هلک غږ مې تر غوږو شو.

د هلو غږ مې په غوږونو کې انګازې کولې.

په نیولي ستوني سره ومې ویل:

ـ سلام الیکم!

ـ ستا نوم خو مې یاد نه دی، چې د دې حسینې جنۍ نوم به څه وي؟

ـ عالیه! راته ویلی شې.

غلې شوم، منصور خپلو خبرو ته دوام ورکړ:

ـ موبایل دې خپل دی؟

ـ نه! د پلار مې دی، که خبرې مې کولې، زه درته زنګ وهم، موبایل مې بند کړ.

له خوشحالۍ مې ټوپونه ووهل، په ځان نه پوهېدم کوچني ورور مې حیران راته ولاړ و.

ویې ویل:

ـ خورې خیریت خو دی؟!

ډېره خجالته شوم، ځان مې تېر ویسته.

په خپل ځای کې کېناستم، ورو مې وویل:

ـ هسې د لډو یو میدان مې وګټه، ځکه خوشحاله شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ښه سمه ده، چې ته وايې نو منم يې، خو باور مې نه کيږي، چې لډو لپاره دې څوک دومره خوشحاله شي.

دا زموږ د کور کوچنۍ و، خو ډېر زيرک و، هر څه ته به يې پام اوښته.

يوه شپه هماغه نمبر نه زنګ راغلو، اوکې مې کړو.

ـ هلو، اغلې عاليه!

ـ اورم، څنګه يې؟

ـ ستا ليدو نه وروسته بې حاله شوی يم، چندان ښه نه برېښم.

ـ ګوره! داسې به نه وي، له مخکې نه به همداسې وې هههه

ـ مخکې مې خوبونو کې يوه شهزادګۍ وه، خو اوس مې پيدا کړه، ان شاءالله! چې خپلوم به يې.

ـ دومره هم اسانه نه ده.

منصور وخندل:

ـ الله تعالی ته مې امېد دی.

يو څه خبرې مو وکړې، بيا مو خدای په اماني وکړه.

همداسې ورځې او شپې تېرېدلې، کله ناکله به مو په ټليفون کې د زړه خواله کوله.

ما به ډېرې خبرې نه کولې، ځکه موبايل مې د پلار و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله به مې چې پلار نه و، یا به ویده و، نو ما به په یوه گوښه کې منصور ته پټ زنگ وهلو.

یوه ورځ منصور وویل، چې سخته مې یادېږې، باید ودې گورم.

ما هم ومنله، د شپې لس بجې مې ورسره زموږ گراج کې د ملاقات وعده کېښوده.

ماښام باران شروع شو، د خاورې بوی هرې خواته د عطرو په شان خپور و، اسمان خپله تیاره خوره کړې وه.

یوازې د باران څاڅکو نرۍ نغمه تر غوږو را رسوله.

عاشقانه فضا وه، د منصور کمی احساس کېده، ژر مې خپل پلار ولیده، چې چېرته دی، خو ښه و، ویده و.

د دروازې شاته غلی غوندې غږ شو، لکه څوک چې وپسپېږي:

ـ عالیه زه راغلم.

ژر مې دروازه خلاصه کړه.

دی راننوته زما لاسونه یې ونیول، ساړه لاسونو کې یې لړزه ور ننوتې وه، په رپاند غږ یې وویل:

ـ عالیې! ستا په گلابي شونډو کې نرۍ مسکا ډېره ښه ښکاري، د سترگو ځلا دې بیخي انسان وژني، سپین مخ دې د ځوارلسمې سپوږمۍ په شان د ښکلا اخري حد ته رسېدلې ده.

ما له ډېره شرمه ځمکې ته کتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ما ته وگوره! هسې نه چې دا مو لومړی او اخري ملاقات وي.

په خوله مې ورته لاس کېښود:

ـ پام چې بیا داسې خبره ونه کړې !! ولې به اخري وي، د یو ځای ژوند ژمنه مو کړې.

بیا مې ورته زیاته کړه:

ـ زړه مې نه کېږي، خو لاړ شه، چې څوک رانه شي.

دی لاړه، خو زما له زړه نه یو الله خبر و.))

موبایل بند شو، دا چې شپه وه او بې خوبه شوې هم وم، نو ژر ویده شوم.

***

سهار پاڅېدم، لاړم ښار ته لږه سودا مې وکړه، د خور واده مې نژدې و.

مازیگر پورې ښار کې وم، د واده سودا خو اسانه نه وي، بیا خو د ښځو دا رنگ اخلم او دا نه؛ یو دوکان ته به شل ځلي ورځي، په هر صورت...

دا چې عالیه هم راته ویلي و درځم واده ته، نو بیگاه مې ورسره لنډې خبرې وکړې چې دعوت یې کړم. ویل یې:

ـ که د منصور مور درځي، زه هم درځم، هغه به هم وگورم.

ـ هو گرانې! سبا کابل څخه راځي، جمعې په ورځ واده دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو دوی پنجشنبې په ورځ راځي، د نکریزو شپې لپاره...

موبایل مې بند کړ، یوه اوونۍ تېره شوه، واده مراسمو کې بنده وم.

عالیه هم نه وه راغلې، زنګ مې ورته ووهلو، سلام کلام نه وروسته مې ورته وویل:

- ولې نه وې راغلې؟

- خورې وس مې نه لرلو، چې ورسره مخامخه شم.

داسې مې حس کول، چې سترګو نه یې اوښکې روانې وي، د سلګیو آوازونه یې هم ورو ورو پورته کېدل.

په رښتیا هم ډېره خپه شوم.

ورته مې وویل:

- کولی شې نوره کېسه راته وکړې؟

- هو!

((هره ورځ به ددې دوکان مخکې تېرېدلم، په سترګو کې به مو زیاتې خبرې یو بل ته کولې.

ازموینې پیل شوې، ما هم د زړه نه کوشش کولو، چې ښې نومرې ترلاسه کړم، شپه او ورځ مې په ځان یوه کړې وه.

ډېرې ورځې وروسته؛ بلاخره ازموینې خلاصې شوې، ما منصور ته زنګ ووهلو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له سلام کلام پس مې ورته وويل:

ـ اول نومره شوم، څه به راته اخلې؟

ـ هر څه چې غواړې درته يې اخلم، زه خو ټول ستا يم او تل به ستا اوسم.

په خندا مې ورته وويل:

ـ په تا به څه وکړم؟ ما ته به کالي اخلې.

ـ ښه سمه ده، نور څه غواړې؟

موبايل مې پرې کړ، لا مو پايله نه وه اعلان شوې، منصور وويل، چې يو ځل دوکان ته راشه، کله چې ورغلم، ژر يې يو سپين پلاستيک لاس کې راکړ.

ورته مې وويل:

ـ په دې کې څه شی دي؟

ـ په خندا شو، زياته يې کړه:

ـ ستا امانت!

حيرانه شوم چې ما کله ورته امانت سپارلی و.

کور ته لاړم، د کوټې دروازه مې بنده کړه.

پلاستيک مې خلاص کړ، گورم چې يوه سره جوړه پکې ده.

يو خط ورسره و، ليکلی يې و:

(c) ketabton.com: The Digital Library

« سره جوړه به درباندې ډېره ښه ښکاري.»

لس ورځې رخصت تېر شو، مکتب ته لاړم.

استاذ هم ډېر په عذاب کړم چې درې مضامینو کې پاتې یې.

حیرانه شوم چې زه به څنګه پاتې یم، ما خو یو مضمون کې هم داسې سوالونه نه دي پرېښي، چې زه دې پاتې اوسم.

استاذ په تعجب انداز وویل:

ـ ښه نور مو نتیجه اعلانوم، چې ستاسو حوصله هم تنګه شوه.

ما فکر کولو، چې اول به زما نوم وي، خو استاذ «ثناء» ته اشاره وکړه، چې راشه اول نومره شوې یې.

هغې ته یې د انعام په ډول یوه کتابچه او قلم ورکړ، شاګردانو ورته لاسونه وپړقوول، ما هم په نه زړه لاسونه یو بل ته نژدې کړل، یو غبز ترې اوچت شو.

د زړه درزا مې زیاته شوه، په رښتیا هم ډېره خپه نه شوم، خامخا ثناء جانې به کوښښ ډېر کړی و، چې اول نومره شوه او زما به همدا په وس کې و.

خو زړه نا زړه او بې کراره وم، نپوهېږم ولې داسې ومه؟

ځای مې خوند نه راکولو، پاڅېدم، چې یوه بهانه جوړه کړم او له صنف څخه بهر شم.

خو استاذ ناڅاپي را غبږ کړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ عاليه! ته چېرته ځې؟ په تا خو مې شيريني اوښتې ده.

ـ د څه شي؟

استاذ وخندل:

ـ دويم نومره شوې يې، مبارک دې وي!

ټولو شاګردانو لاسونه وپړقوول، شور جوړ شو.

څوک خوشحاله او څوک خپه نژدې دوستانې مې راغلې او غاړه يې راکړه.

دوی به همېش له رشخنده ما ته ليلا ويله.

ويې ويل:

ـ ليلا تا خو سمه معجزه وکړه.

خندا په ټول صنف کې خوره شوه، استاذ وويل:

ـ ارامه شئ!!

ـ عاليه جانې! راشه او انعام دې واخله.

ډېره خوشحاله وم، که څه هم اول نومره شوې نه وم، خو کوشش مې رنګ راوړی و.

په خوشحالي کې کور ته لاړم.

کورنۍ مې هم خوشحاله شوه، پلار مې موبايل سره د نوي سيم کارته راته اخيستی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حیرانه شوم، چې لا راغلې نه یم، نو پلار مې ځنګه خبر شو او ما سره خو یې تحفه د اول نومرګۍ په سر منلی و.

پلار مې وویل:

ـ لور جانې! ما ته ستا کوشش مهم دی، ته به مې هر وخت لیدلې چې تا به خپل درس ویله، پنځه امتحانونه دې لا تېر شوي وو،

چې ما درته موبایل اخیستی و، خو ستا مور ته مې سپارښتنه کړې وه، چې ورته مه وایه، پرېږده چې خپل درس ووایي.

غاړه مې ورکړه او د زړه له تله مې وویل:

ـ شکر دی پلارجانه! چې لرم دې، د دنیا بهترین پلار یې.

ژر مې موبایل را واخیست، اوپو نوی ماډل و.

خوشحالي مې یو په دوه شو.

د منصور شمېره مې له یاده زده کړې وه، ژر مې ډایل کړه.

هغه اول دوه زنګونو کې اوکې نه کړ، خو په درېیم زنګ کې یې مبایل پورته کړ:

ـ ولې نازونه کوې!؟

په خندا شو:

ـ چې کوم څوک راته مزاحمت ونه کړي، ځکه نمبر نا اشنا و.

احسان مې پرې بار کړ، ورته مې په غریبه لهجه وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- يو زه درپسې ليونۍ يم، نور دې څه کوي!

- اووو هووو ډېر مې غواړي، خلک راپسې مړه مړه دي، خو زه يوازې تا غواړم، نورو ته نظر هم نه ورکوم.

- امممم، ښه سمه ده، سيي شو.

همداسې وختونه تېرېدل، موږ په خپل مينه کې ډېر ښه روان و، ورځ تر ورځې مو مينه زياتېدله، کله موبايل کې خبرې او کله هم ملاقاتونه...))

موبايل بند شو.

ما هم لپټاپ بند کړ، مورجانې مې غږ کړ، راشه چې خاله دې زنګ وهلی، وايي بېګاه ته زموږ مېلمانه ياست.

خوشحاله وم، چې لاړه به شم، ساعت به مې تېر شي.

زه هم کور کې ناستی باندې ستړې وم، يوه شېبه مې وکړه، بېرته خپلې جونګړې ته را وګرځېدم.

له دې چکر سره فکر مې ډېر ارام شوی و...

عاليه ته مې زنګ ووهلو، ويل يې:

- ښه پاتې کيسې ته غوږ شه!

((ورو ورو راباندې يو يو کس خبرېده، منصور دوی کورنۍ هم خبره وه او زما دوه خويندې هم.

يوه ورځ مې منصور سره خبرې کولې، چې خور مې را باندې راغله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویل یې چا سره خبرې کوې، بهانه مې ورته وکړه چې همصنفۍ می ده.

خو خور مې له مخکې په ما شکي وه.

هېڅ یې ونه ویل، له کوټې بهر شوه.

خو تل به یې زه څارلم، چې ګوندې چا سره خبرې کوم.

موبایل به مې سایلنټ ساتلو، ځکه که د منصور زنګ راشي، نو څوک یې ونه ګوري.

یوه شپه یې وویلې، ای عالیه! که زه درنه لرې لاړ شم...؟

خبرې مې ور پرې کړې، چې داسې مه وایه، یو ننګرهار کې دې لرېوالی نه شم زغملی.

په خندا شو:

ـ مه غوسه کېږه، هسې ګپ لګوم.

ـ ګپ کې هم داسې خبرې مه کوه، زړه به مې وچوي.

په سبا یې راته زنګ ووهلو، چې دروازه کې ودرېږه، کوچنی ورور مې درځي، ستا نارنج ډېر زیات خوښېږي، ورنه یې واخله.

ـ ښه سمه ده مور ته مې وویلې، همصنفۍ مې راته نارنج راوړي، زه دروازې ته ځم.

لاړم، ګورم چې یو ماشوم راغلو، ما ورته وویلې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ستړی مشې شهزاده!

ـ ښاا عالیه ورندار ته یې؟

ـ هو

ـ ښاا نو ته غوږ را ټیټ کړه، چې یوه خبره درته کوم.

ما چې سر ور ټیټ کړ، نو یوه مچکه یې واخیسته، په خوله یې لاس کېښود.

ـ لالا مې ویلې، که ورندار دې مچو کړه، سل روپۍ درکوم.

په خندا شوم، رنګ مې له ورخطایۍ نه سور شو.

یو ککو مې ورته لاس کې ورکړ.

ماشوم خوشحاله شو، منډه یې کړه.

منصور ته مې زنګ ووهلو، چې امانت دې را ورسېده.

په مسکا یې وویل:

ـ هو ستا امانت هم ما ته را ورسېده.

شرم نه مې خبرې بندې بندې شوې.

خبره مې په بله واړوله:

ـ کلې ته ځم، واده دی!

ـ نو بیا به خبرې هم نه کوې نو..

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ نه نو، یو خو د کلي خلک ډېرې خبرې کوي، چې انجونو سره موبایل وي او بل هلته سیګنل هم کار نه کوي.

ـ ښه سمه ده، جدایي دې زغملی نه شم، خو ته په ارامه چکر ووهه.

سبا لاړم کنړ ته، ډېر ښایسته ځای دی.

شنه ښکلي ځایونه او منظرې یې لرلې.

واده نه یو ورځ مخکې تللي وو، لومړی مو چکر ووهلو، شنو پټو په لاره لاړو کنړي سیند ته.

د سیند چپو ښه زور اخیستی وو.

موږ یې هم ښه دیدن وکړ، ذهن مو پرې تازه شو.

منصور مې سترګو ته کېده.

ویل مې کاش هغه هم وای!

لاس په لاس به مو دې شنه فضا کې قدم وهلو.

ناڅاپي پام مې نه و، خور مې اوبه راوشندلې.

له یخو اوبو څخه وریږدېدم، خیالي نړۍ یې را ورانه کړه، ټوپ مې کړ.

ورته مې وویل، نه! هسې د کنړ ښکلا ته حیرانه یم.

سره د دومره ښکلا د هېڅا پام هم ورته نه دی او هېڅ ډول خدمت ورته د حکومت لخوا نه دی شوی، که لږ کار ورته وشي، نو

(c) ketabton.com: The Digital Library

نړیوال به ورته له بهره چکر ته راځي.

خور مې په خندا شوه، ویل یې:

ـ ډیره هوښیاره شوې نه یې؟!

ـ زه پخوا نه هوښیاره وم.

سبا ته د واده لومړۍ ورځ وه.

درې ورځې وروسته بېرته خپلې جونګړې ته راغلو.))

موبایل بند شو، زه هم په خپلو کارونو بوخته شوم، څلور ورځې تېرې نه وې، چې عالیې بیا زنګ را ووهه.

په ډک ستوني یې خبرې یې پیل کړې:

((دا چې یو څه وخت مو خبرې نه وې کړې.

کنړ نه مې ښایسته سره ګلابو راوړي وو، خپلې مینې لپاره مې خپله په باغ کې راټول کړي وو.

وړې خورزې ته مې یو لیک او ګلان ورکړل:

ـ ګرانې! دا امانت د منصور دوکان ته یې یوسه.

د لیک پر مخ مې ورته لیکلي وو:

(کنړي ډالۍ زما مینې منصور جان ته!) درنښت «ستا خوره!»

د جدايي ورځې دې شــمارم

ټــول تاریخونه مې په زړه لیکلي دینه

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو ګېنټې وتې نه وې، چې زنګ يې ووهلو، رانه مننه يې وکړه.

ما هم لنډې خبرې وکړې، ځکه ډېره ستړې وم.

سبا شپه يې راته خبرو کې وويل:

ـ ماماګان مې ټول تللي ترکيې ته، زه هم غواړم لاړ شم.

ـ ته له دې خبرې نه اوړې.

ـ ګرانې! يو د افغانستان حالات خراب دي او بل دا اقتصادي مشکلات؛ نور يې نه شم زغملی، په يو دوکانداري هم نه کېږي، زه بايد ترکيې ته لاړ شم.

حيرانه شوم په ستړې غږ مې وويل:

ـ دا خبره له کومه شوه، زه به څه کوم؟

ـ ای ليونۍ چې ورسېدم، اول کار به مې تا پسې مرکه وي او تا به هم ترکيې ته غواړم، چې راشې، هلته به بې غمه ژوند کوو.

ما هيڅ ويلو ته نه لرل، صرف ښه ښه مې کول.

راته يې کړل:

ـ ولې خبرې نه کوې؟

ـ اوس ښه نه يم، بيا خبرې کوو.

په تخت کې پرېوتم، کمپله مې په ځان کش کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترگو نه مې بې واره اوښکې رواني شوې.

زړه مې نه منله، چې منصور دې په قاچاقي لاره روان شي.

سل خبرې مې زړه ته درېدلې، بیا به مې ژر وویل، وی ! الله دې نه کړي!!

سلگۍ به مې زیاتې شوې.

پاڅېدم، یوه کتابچه مې را واخیسته.

خپل یو تصویر مې پکې ولگولو، یو څو لنډۍ مې پکې ولیکل، چې یادگار پاتې شي.

مسافـر تللې در جیـــگه نه شـــوم

گیله من مـشې زه سلگو نیـــولې ومـــه

****

فـراق خـوري پر ما د زړه وینـــې

اشنـــا مې نشتـه الله مـــې ویني

****

مسافـري سخـتـه خـواري ده

یو کال خواري ده خدای به یې تېره کړي مینه

****

اول مـــې فـــکـر درتـه نـــه و

اوس مـــې د زړه ستنې کږې درپسې دینه

(c) ketabton.com: The Digital Library

همداسې زياتې تېپې مې ورته ولېكلې، چې زما د زړه حال يې بيان كولو، هغه خبرې چې ما ښكاره نه شوى كولى.

د شپې ناوخته پورې ويښه وم، سوچونو له ځانه سره ډوبه كړې وم، شپې راسره دمه ونه كړه، د ملا اذان مې تر غوږو شو او سترګې مې را باندې پټې شوې.

يو وخت خورې را باندې غږ كړ:

ـ عاليو مكتب ته نه ځې، چاى تيار دى.

ـ نه خورې سر مې درد كوي، نه شم تللې.

مور مې په ورخطايي راغله:

ـ ولې لورې، څه شوي درباند، بېګاه دې هم د كوټې ګروپ نه و بند كړى، څه ناروغه يې؟

د بې خوبۍ او ژړا په وجه سترګې مې پړسېدلې وې، مور ته مې بهانه وكړه:

ـ بېګاه مې سر درد كولو، نه يم ويده شوې.

مور مې خپل د عاطفې ډک لاسونه زما په سر كېښودل.

اووه ځلې يې سوره فاتحه (الحمدالله شريف) ووېلې او دم يې كړ، چې ښه شم.

ما هم دسترخوان نه يوه جوش شوې هګۍ پورته كړه، ومې ويل:

ـ ځم چې ويده شم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خور را غبږ کړ:

ـ کېنه چای وڅښه چې بیا درمل وخورې.

ـ اه! زما دوا په دې دنیا کې یو ډاکټر سره هم نشته.

له ځایه پورته شوم، خپلې خونې ته لاړم، په تخت اوږده وغځېدم.

تلیفون مې وربېږدېده، په ناست غبږ مې هلو کړل:

ـ وا عالیې بېګا نه مې خوب نه دی کړی، ته ولې داسې کوې؟ غوسه شه، یو څه ووایه! ستا خاموشي مې وژني.

ـ زما غوسه اوس څه فایده لري؟ ستا فیصله به بدله کړي؟

ـ خو چې لاړ شم ښه دی، ستا د پلار ولور به دلته څنګه پوره کوم؟

د منصور یو عادت و، زما غوسه کول یې خوښېده.

کله به چې ما نه غوښتل خبرې وکړم، دا به ښه پوهېده چې څنګه مې په خبرو راولي:

ـ زما پلار کله ویلي چې ولور اخلم؟! هسې بهانې کوې، غوږ شه؛ یوه کتابچه مې درته یادګار په ډول لیکلې، بیا راشه چې در یې کړم.

ـ په تکو تورو سترګو درځم.

د تلیفون اړیکه پرې شوه، ما هم خپلې سترګې پټې کړې، چې لږ څه ارامه شم، شېبه وتې نه وه، د موبایل شرنګ شو، بې سېکه لاس باندې مې موبایل را واخیست، ګورم چې پر سکرین باندې د یوې همصنفۍ زنګ راغلی و، زړه نا زړه مې اوکې کړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ سلام، ولې مکتب نه وې راغلې؟

ـ سر درد وم.

دا بلا وهلې په ما شکي وه، چې ټول مېینتوب داسې کړې یم.

یو وخت یې زما کتابچه کې د منصور نوم لیدلی و، په خندا شوه:

ـ عاشقي سخته بلا ده.

ـ نه دا خبره نه ده، سر درد هغې پورې څه اړه لري؟

ما غوښتل چې خبره بلې خوا ته یوسم، خو هغې موضوع نه بدلوله.

ـ پام کوه ګرانې چې دا هلکان د باور وړ نه دي.

ـ نه! خورې بې غمه اوسه، زه په چا باور نه لرم.))

موبایل بند شو

سبا یې راته بیا زنګ ووهلو، عالیې غوښتل خپل داستان ووایي او زما اراده هم ټینګه وه، چې دده د ژوند یوه برخه ولیکم.

فکر یې نه و، ما موبایل اوکې کړی و.

درې غبره مې وکړل، خو هغې خوا نه ځواب را نغی.

بل چا ورته خبرې کولې، غبر یې لږ لږ ما اورېدلو.

ورته یې ویلې، بس دی نور ولې ځان زوروې.

دا کتاب به تا ته څه فایده وکړي.

عالیې ژر غبر وکړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ وبښه اغلې شريفې! موبايل ته مې فکر نه و، لکه څې ډېر انتظار دې وکړو.

ـ نه ګرانې کومه خبره نه ده.

ـ ښه سمه ده غوړ شه نو!

((دوه ورځې وروسته د شپې لس نيمې بجې منصور زنګ ووهلو.

چې نيم ساعت وروسته کور ته درځم، يو ټيکرى دې د يادګار په ډول راکړه.

سهار ته لځيره سفر لپاره خوزېږو.

اول ايران ته ځو او بيا هماغسې ترکيې ته...

پښو نه مې ځمکه وخوېدله، خدايه دا څه وشو!!

نيم ساعت وروسته د موټرسايکل اواز مې در غوږو شو، ژر پاڅېدمه.

ټول مې وڅارل چې ويده دې او که نه!؟

يوولس بجې وې، نو ټول په خواږه خوب ويده و.

دروازه مې خلاصه کړه، منصور سترګې د ډېرې ژړا نه سرې اوښتې وې.

خو ما ته يې داسې ډاډ راکولو، ته به وايې چې هېڅ خپه نه دى.

خو هر څوک خپل ميين پېژني، چې زړه کې يې څه تېرېږي.

ما ته مې اوښکو د خبرو کولو موقع نه راکوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخر ځل لپاره مې په مړو سترګو ورته وکتل، کلک مې غیږ کې ونیولو.

کتابچه او خپل شین څادر مې ورته وسپاره.

سترګې مې پاکې کړې او هغې ته مې هم وویلې، نور مه ژاړه!

خو داسې جدایي کې چېرته کيږي، چې څوک دې ونه ژاړي.

په ډکو سترګو مې رخصت ورکړو، منصور دا بيت ډيکلومه کړ:

مسافر ځمـه بيا راځمـه

تا به په مـــرګ نه هېرومه

د منصور وروستۍ خبره همدا وه، چې لاړم وطن مې پرېښود درنه لاړم...

دروازه مې بنده کړه، زه هم بې شيمې خپلې کوټې خوا روانه شوم.

سخت مې وژړل، دا لويه نړۍ راته سره د خپلې پراخوالي ډېره تنګه او وړه شوه.

وېره راسره مل وه چې خدای مه کړه په منصور باندې لاره کې څه ونه شي.

قاچاقي لارې ډېرې سختې وي، غلو او پوليسو نه ځان بچ کول سخت کار دی.

ځينې کسان خو لاره کې مړه شي او هېڅ درک يې نه وي، چې ژوندی به وي او که مړ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

کورنۍ يې خوشحاله وي چې اوس به رسېدلی وي، خو لاره کې د ظالمانو له لاسه د سپو خوراک شي.

ژر مې وسوسو نه خيال را جلا کړ، په زړه کې مې کلمې وويلې.

سبا ته په نهاره روژه شوم، د دې لپاره چې الله تعالی يې پخير ورسوي.

پټ پټ به مې ختمونه کول او بار بار به مې ورته زنګ وهلو، احوال به مې اخيستو چې چېرته او څنګه يې؟

هغه چې ډېر زيات راپسې خپه و.

ويل يې، ای عاليې ډېر درپسې خپه يم، هر چېرته سېګنل هم کار نه کوي، نور هر وخت ستا ځادر ته خپل زړه تشوم، کله هم ښې ورځې او کله هم ستا اخري سلګۍ زما مخې ته ودرېږي.

دلته موږ لس کسان ورونو غوندې يوو، بل ته لاس ورکوو.

يو ځای کې حتا زموږ ديارلس شپې راځي.

دېوالونو څنګ کې حيران ناست يوو چې کله به حرکت کوو؟

يو بل ته د خپل ژوند کيسې کوو.

څوک د خندا لپاره مسخرې کوي چې ساعت مو تېر شي او څوک هم خپل ډک زړه تشوي، د کورنۍ فراق په وجه اوښکې تويوي.

يوه ورځ مې ملګري سخت وژړل، ويل يې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ منصوره وروره ډېره راته سخته ده، کلي کې یوه مینه لرم، د هغې جدايي نه شم زغملی، د کلي د خان لور وه، زموږ غریبي او د هغوی مالداري هېڅ نه جوړېدله، مور مې څو ځلي راته یاده کړه چې موږ ته یې نه راکوي، ولې پرې خوله سپیره کړو، ما ته به یې تسلي را کوله، ویل به یې، د کلي انجونې خو ښایسته دي، د گل رحمن لور به درته وغواړو، په کار هم ښه پوهېږي، خو ما هغې سره وعده کړې وه چې د څپل کور ناوې کوم به دې؛ کله چې ما پرې مرکه وکړه، نو پلار یې ویل، چې دې بیکاره او دولسم پاس ته زه خپله لور نه ورکوم، ما هم ضد ونیولو چې باید مسافر شم، مزدوري او خواري به وکړم، تر څو ملک نه څو برابره پیسه دار شم.

ملگری مې ځان ته نژدې کړ، اوښکې یې پاکې کړې.

ورته مې وویل:

ـ ته خو نارینه یې باید ونه ژاړې.

عالیې! دا چې زه هم تا پسې خپه وم، نو ما هم د زړه نه تا پسې ښه ډېر وژړل، هر انسان یوې مجبوري راخیستی وي او دا سختې لارې په ځان قبلوي، تر څو کورنۍ یې ارامه او هوسا ژوند وکړي.

موبایل بند شو.

دوه ورځې تېرې شوې خو د منصور موبایل کار نه کولو.

زړه ته مې سل خبرو کڼه را وکړه چې څه به شوي وي؟

همداسې ورځې تېرېدلې...

(c) ketabton.com: The Digital Library

شل ورځې وروسته يې زنګ ووهلو، ډېره خوشحاله شوم.

شکر مې ويست، چې يا الله شکر چې روغ او جوړ دی.

موبايل مې غوږ ته نژدې کړ.

لنډې خبرې مې ورسره وکړې، اواز يې راته د جنت نه کم نه و، ځکه ډېر وخت وروسته مې اورېدلی و.

د اوږد انتظار نه وروسته درې مياشتې تېرې شوې، چې منصور ترکيې ته ورسېده.

په دې ورځ ډېره خوشحاله وم، ګلاب جامن مې ووېشل.

مور مې راته حيرانه وه، چې څه خبره ده؟ خو هغې ته مې بهانه وکړه چې يوه ملګرې مې نامزاد شوې ده.))

عاليه وويل:

ـ بس دی سترګو کې مې دوا اچوم، وخت مې پوره شوی، ډاکتر راته ويلي چې دوه ساعته وروسته يې غوړوه.

موبايل بند شو.

درې ورځې لا تېرې نه وې، زه په خپلو درسونو بوخته وم. عاليې بيا زنګ را ووهه.

ـ سلام څنګه يې؟

ـ ښه نه يم، د سترګو نظر مې ورځ تر بلې کمېږي، غوښتل مې زنګ درته ووهم، خو نمبر راته خيره ښکارېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېره خپه شوم، ورته مې وويل:

ـ تا خو ما ته نه وو ويلي چې ستا نظر کم شوی دی.

ـ ګرانې! نه مې خپه کولې، ښه غوږ شه.

((منصور خپلې موخې ته ورسېده، کار يې هم پيل کړ.

خوشحاله و، وخت نا وخت به مو ويډيو کال کولو.

يوه ورځ يې راته وويل، چې کار مې ښه دی، سبا مې مور ته زنګ وهم، چې په مرکه درشي.

ورسره مې ومنله، سبا مازيګر يې مور راغله.

ډېر قدر مې ورته وکړو.

چای مې ورته راوړ، مېوه داني مې ورته مخې ته کېښوده.

منصور مور زما مورجانې سره خبرې کولې.

خو ټول پام يې ما ته و.

يوه خبره ده، جينۍ چې هر څومره زړه وره شي، څوک چې مرکه راغلې وي، د هغوی مخکې تاثير لاندې راځي.

زه ناسته وم چې مور مي راته اشاره وکړه، چې لاړه شه!!

پام مې نه و، چې پښتانه د جينۍ مخکې د روی باري ياده نه کوي، زه کوټې نه ووتلم.

هغې هم ژر زما مور ته يې ياده وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور مې ورته وویلې، چې ښه سمه ده، بیګاه ته به یې پلار سره دا موضوع شریکه کړم.

مور مې خوشحاله ښکارېدله.

هلک یې په زړه و، ویلې ښه دی، خارج کې هم دی.

بیګا چې کله مې پلار راغلو، نو ورته یې یاده کړه.

پلار مې وویل:

ـ هلک چېرته دی؟

ـ ترکیه کې دی.

ـ ترڅو چې دلته راغلی نه وي، نه یې ورکوم.

له دې خبرې دوه ورځې تېر نه وې، چې د منصور مور راغله.

مور جانې مې ورته د پلار خبره وکړه.

د منصور مور وویل، هغه خو لا قبول شوی نه دی.

کله مو چې خبره پخه شوه، نو تر هغې به هغه هم قبول شي، بیا به واده ته راشي...

مور مې وویل، چې دا هم ښه خبره ده.

خو پلار مې په خپله خبره ولاړ و، د هېچا یې نه اورېدله.

یوه شپه منصور ډېر نا امېده شوی و، ما ورته وویل، چې مه خپه کېږه، وبه شي دومره اسانه چا ښځه کړې، ها!!

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خندا شو، چې هر ډول وي، ته زما يې، هر څه مې چې په وس کې وي، کوم يې. که ستا پلار دا غواړي چې زه بېرته درشم، نو سمه ده درځمه...

خو ما ورته وويل، ليونى کېږه مه، الله به خير کړي، دومره په سخته تللى يې، اوس که راشې، نو دلته به څه وکړې، زما بيا په هغې دوکان پيرزو نه يې، حوصله وکړه.

اوونۍ کې به يو ځل د منصور مور موږ کره راتلله.

په ديارلسمه مرکه کې راته منصور وويل، چې که دا ځل ونه شو، مور مې وايي، زه بيا نه ورځم، چې نه يې راکوي، څه زور خو مو ورسره نشته.

ډېره خپه وم، چې څه به کېږي، ما هيله ورکړه، چې دا ځل به مې پلار هو وايي.

خو د پلار خبره مې هماغه يوه وه او نه يې غوښتل چې بغير د ناستې او ليدلو نه خپله لور چا ته ورکړي.

هغه هم په خارج خلکو سخت بې اعتباره و.

ملامت هم نه و، ځکه چې زموږ خلک خارج ته لاړ شي، نوه يوه ښځه هلته لري او په دوکه دلته بله وکړي.

په ديارلسم ځل د منصور مور ته بيا هم انکار وشو...

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه له دهلېزه خپلې کوټې ته لاړم، د کرن خان غمګینې ټپې مې موبایل کې چالانې کړې.

ښه ډېر مې ورته وژړل.

خپل په قسمت مې افوسوسونه کول، چې خدایه ولې دې مېين کړو، چې اوس مو نه يو ځای کوې.

خو زما ژړا هېڅ هم ونه کړه، زما درد يې کم نه کړ، لا يې ډېروه.

هغه هم داسې درد چې چا ته د ويلو هم نه و.

ځان سره مې يو څو ټپې زمزمه کړې:

که نصيبونه کنډولی وای

ما به دا خپل په دېواله ويشتلی ونه

****

کــه نصيبونـه ځـــــنګلی وای

ما به دا خپل نصيب په اور سيزلی ونه

له ځان سره په زمزمو اخته وم، په دې وخت کې راته منصور زنګ ووهلو، اوکې مې کړ.

ـ ولې دې اواز داسې ژړغونی دی.

ـ نوره مو خبره ختمه شوه، پلار مې په هېڅ نه راضي کېږي.

زما په دې خبرې سره منصور ډېرخپه شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اه یې وکړ، ما یې درد په خپل زړه کې احساس کړ. موبایل یې پرې کړ.

خو د ناچارۍ ورځې وې، هېڅ مې هم نه شو کولی، مورې پښتانه خو ویلی هم نه شو چې «چا سره مینه لرم»

که څوک پرې خبر هم شي، نو د لحد خاورې به پرې مړې کړي.

یوه اوونۍ مې له منصور سره خبرې ونه کړې.

ورځ تر بلې ډنگره کېدلم، خوراک به مې نه کولو، اشتها مې ختمه شوې وه.

مور په ډاکټرانوگرځولم، خو یو هم زما درد او مرض نه شو تشخیص کولی او د سترگو اوښکې می هېڅ نه درېدلې.

مازیگر ناسته وم، چې زنگ راغلو اوکې مې کړ.

منصور خبرې کولې ما صرف ورته غوږ ایښی و.

د خبرو توان مې له لاسه ورکړی و.

ویل یې، باید دلته له کومې جینۍ سره چې قبولي یې ورکړي وي، واده وکړم، گني نو له ترکیې مې شړي.

خو دا زما زړه نه مني، چې ستا ځای دې بل چا ته ورکړم او د ژوند همسفره یې کړم، ما چې کوم خوبونه تا سره لیدلي، بل چا سره یې نه شم پوره کولی، ستا گلابي څېره مې نه هېرېږي. د مسکا ډکه خوله، نرۍ قلمي گوتې، کله چې ما په اول ځل ستا لاس خپلو لاسونو کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټينګ ونيوه، نو له ما يې نوره نړۍ هېره کړه. تر اوسه ما کومې جينۍ ته نه دي کتلي...

خبره مې ور پرې کړه، ويې کړه نو؛ زه به درته څه ووايم، چې پلار مې نه درکوي، ته خو مجبور نه يې چې ما ته کېنې، ته هم خپل ژوند جوړ کړه.

دا خبرې مې هسې په خولې کولې، خو زړه نه مې الله خبر و چې هېڅ مې دا نه شوه منلی چې منصور دې د بل شي.

د هغې هره خبره به مې زړه ته نېغه ودرېده، په زړه به يې ګوزارونه راکول، چې هغه وعدې څه شوې، تل به يې راته ويلې، ستا په نوم به ناست يم... توبه توبه!!

منصور را باندې غږ وکړ:

ـ پاتې د کار خبره ده، هر څه ځان لپاره کولی شم.

ـ اه!!

ـ ته به څنګه کوې؟

ـ زما زړه کې بل چا ته ځای نشته، تل به د يوه بايلونکي په نوم ناسته يم.

تليفون مې ور پرې کړ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

له یو بل چا څخه خبره شوم، یوې افغانۍ جینۍ سره چې ترکیه کې له پخوا نه اوسېدله او څه وخت کېده چې ورسره ملګرې وه، د واده خبره یې ورسره پخه کړه.

د واده په ورځ یې ما ته زنګ ووهلو، چې واده مې دی، ویډیو کال یې کولو، چې زه دا هر څه وګورم.

خو ما ورته وویلې، نه غواړم چې د شاه په جامو کې دې په داسې حال وګورم،

چې ناوې دې زه نه، بل څوک وي او په تا د خوشحالۍ ورځ غم کړم.

مسافر شوی او د بل شوی یې، اوس به دې څه کړم دیدنونه.

ته به خوشحال یې او زه به ژاړم، دا دواړه کله خوند کوي؟

په تونده لهجه یې وویل، مجبور یم، که نه زما زړه چېرته دا مني.

زما په واک کې هېڅ هم نه و، زه څه پوهېدم، چې تقدیر مې تر دې ځایه راولي.

اول ستا د پلار انکار کول او بیا د ترکیې حکومت نه د ځان خلاصولو همدا یوه لاره راسره ده.

ما یو یوازې همدا بیت ورته وویل:

ما درته ویل مسافر مه شه

جینکې ډېرې ما به هېره کړې مینه

(c) ketabton.com: The Digital Library

موبايل مې بند کړو.

سترګو مې خپله ښکلا له لاسه ورکړې وه، د زړه درد په وجه به مې سترګو اوښکې تويولې.

ډاکترانو ځواب راکړی و، چې تر هغو نور په سترګو ليدی نه شم، څو چې ژړا مې بس کړې نه وې.

وجه دا وه، چې د سترګو اوبه مې بيخې ختمې شوې وې.))

پــای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library